

ת"פ 14126/07/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד ג'אבר, מג'די אברהים

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 14126-07-18 מדינת ישראל נ' ג'אבר ואח'

לפני
בעניין:
כבוד השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ג'ניה קליימן
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
המאשימה
נגד
1. מוחמד ג'אבר
ע"י ב"כ עו"ד חיים הדיה
2. מג'די אברהים
ע"י ב"כ עו"ד וסים דכור
הנאשמים

גזר דין בעניינו של נאשם 1

הרקע:

1. הנאשם 1 (להלן: "**הנאשם**") הורשע, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא + 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הסדר הטיעון כלל הסכמה, לפיה בטיעוניה לעונש תבקש המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 14 חודשים, מאסר על תנאי לשיקול דעת בית המשפט ופיצוי לנפגע העבירה.

2. כתב האישום המתוקן שהוגש בעניינו של הנאשם מציין, כי בין משפחת הנאשם לבין משפחת המתלונן קיים סכסוך. ביום 8/2/2018 בשעות הלילה, נפגש הנאשם עם שלושה אנשים נוספים, ביניהם מוחמד בן חליל ג'אבר (להלן: "**מוחמד חליל**") ומוחמד בן דיאב ג'אבר (להלן: "**מוחמד דיאב**"), בסמוך לביתו של הנאשם.

הנאשם הציע למוחמד חליל ולמוחמד דיאב לנקום במשפחת המתלונן ולהצית את רכבו. הנאשם אמר לשניים להצית את הרכב, בעוד הוא ישגיח עם רכבו שאיש אינו מתקרב. כמו כן הנחה אותם הנאשם לזרוק את כל בגדיהם לאחר מעשה.

מיד לאחר הפגישה נסעו השלושה ברכבו של הנאשם לביתו של מוחמד חליל. לאחר שמוחמד חליל ומוחמד דיאב ירדו מהרכב, הודיע האחרון לראשון, כי אין בכוונתו לבצע את ההצתה.

מוחמד חליל התקשר לנאשם 2, עדכון אותו בתוכנית שנרקמה וביקש ממנו לבוא ולסייע.

כמו כן שוחח מוחמד חליל עם הנאשם, וביקש ממנו להגיע לאסוף מהמקום את מוחמד דיאב. הנאשם עשה כן, והשניים נסעו למקום סמוך על מנת לתצפת על מוחמד חליל ונאשם 2.

מוחמד חליל ונאשם 2 התקרבו לביתו של המתלונן כשבידיהם ג'ריקן ובו חומר דליק. הם שפכו חומר דליק על רכבו של המתלונן, ונאשם 2 הצית את הרכב. כתוצאה מהשריפה נגרמו לרכב נזקים חיצוניים.

לאחר מכן זרקו השניים את בגדיהם, בהתאם להדרכתו של הנאשם.

בשלב מאוחר יותר ביקרו הנאשמים את מוחמד חליל, ששהה ברמאללה, והנאשם שוחח איתו על חקירת המשטרה.

הראיות לעונש:

3. המאשימה לא הגישה ראיות לעונש.

4. מטעם הנאשם הוגשו תצהירים של שני תושבי כפר מגוריו, בהם צוין כי ביוזמת ראש המועצה דאז נערכה סולחה בין משפחת הנאשם למשפחת המתלונן, במסגרתה יישבו את ההדורים ביניהם. בהתאם להבנות בין הצדדים שולם למתלונן סך של 50,000 ₪, כפיצוי עבור הנזק שנגרם לרכבו ועוגמת הנפש שנגרמה למשפחתו.

בנוסף הוגש מכתב המלצה מטעמו של ראש המועצה המקומית אבו גוש, העוסק בשבחם של הנאשם ומשפחתו. הכותב מבקש לדון את הנאשם לכף זכות, ומציין כי מדובר במעידה שאינה מאפיינת את הנאשם, וכי הנאשם הביע צער עמוק ובושה על מעשיו.

עוד הגישה ההגנה אסופה של כתבי אישום, בהם יוחסו לנאשמים שהציתו כלי רכב עבירות של חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין תשל"ז-1977, או של היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק האמור, ולא עבירה של הצתה.

5. המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 14 חודשים ומאסר על תנאי. לעמדתה, המבוקש על ידה משקף כראוי את הענישה ההולמת ונותן משקל ראוי לנסיבות ביצוע העבירה, למדיניות הענישה, לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולעברו הפלילי הנקי. כמו כן, יש בכך כדי להביא בחשבון את טענת ההגנה, לפיה במקרים רבים בהם בוצעו מעשי עבירה דומים הועמדו מבצעי העבירה לדין בבית המשפט שלום, בעבירה של היזק בזדון לרכב.

המאשימה טוענת, כי עבירות ההצתה אינן פוגעות רק ברכוש, אלא עלולות לגרום לתוצאות הרסניות, במיוחד כאשר הן מבוצעות בקרבה לשכונת מגורים. לעמדתה, על פי מדיניות הענישה הנהוגה, מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין שנתיים לשלוש שנות מאסר בפועל.

המאשימה הדגישה כי העבירה בוצעה כנקמה וכפתרון סכסוך בדרכים אלימות, וכי הנאשם היה מהיוזמים של מעשה העבירה.

לעמדת המאשימה, המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם מאסר בדרך של עבודות שירות, חורגת ממתחם העונש ההולם ללא הצדקה. לעניין זה ציינה, כי אין אינדיקציה לכך שהנאשם עבר הליך טיפולי, וכי מדובר בעבירה יחידה של הנאשם.

חרף הסדר הטיעון, המאשימה נמנעה מלבקש לחייב את הנאשם בפיצוי למתלונן. המאשימה הבהירה כי המתלונן אישר את התצהירים שהגישה ההגנה, לפיהם שולם לו סך של 50,000 ₪ כפיצוי על נזקיו.

6. ההגנה מצידה מבקשת לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, צו מבחן ומאסר על תנאי. ההגנה מוסיפה ומבקשת כי המאסר שיוטל על הנאשם יהיה "מספר מצומצם של חודשי עבודות שירות" כדבריה.

לטענת הסנגור, יש להתחשב בכך שהמאשימה נמנעה מלהעמיד לדין את מוחמד דיאב. לעמדתו, גם אם מוחמד דיאב התחרט, הוא לא היה זכאי לפטור מאחריות, שכן הוא והנאשם תצפתו יחדיו על המציתים. היה מקום להעמידו לדין כמבצע במשותף, או, לכל הפחות, בעבירה של קשירת קשר. הסנגור ציין, כי המאשימה לא רשמה בזמן אמת מה היו הנימוקים לסגירת התיק נגד מוחמד דיאב, ורק בדיעבד נימקה זאת בכך שהוא התחרט וביצע, לכל היותר, עבירה של קשירת קשר.

הסנגור טען עוד, כי מרביתם ככולם של כתבי האישום שהיו מוגשים בעבר בשל עבירות של ניסיון הצתת רכב, בנסיבות שלא היו כרוכות בפגיעה פיזית בבני אדם ולא בוצעו במהלך אירוע אלים, היו מוגשים לבית משפט השלום, בעבירה של חבלה במזיד ברכב. לטענתו, לא קיימת מדיניות סדורה אצל המאשימה בנוגע

לעבירה שיש לייחס בגין מעשה זה, אלא שהעבירה בגינה מוגש כתב האישום נקבעת באופן אקראי, בהתאם לגוף התביעה אליו פונה הגוף החוקר.

לעמדתו של הסנגור, חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה נמוך. הוא הדגיש, כי הנאשם לא שידל, לא כפה ולא לחץ על מוחמד חליל ומוחמד דיאב לנקום במשפחת המתלונן, אלא רק הציע להם. בנוסף, הוא לא השתתף בהצתה עצמה, אלא רק הסיע את השניים הנ"ל וחזר לביתו. כמו כן, לאחר שמוחמד דיאב הודיע שאין בכוונתו לבצע את ההצתה, מוחמד חליל פנה מיוזמתו הוא לנאשם 2, ולא פנה לנאשם והודיע לו שעליו לפתור את הבעיה שנוצרה.

עוד טען הסנגור, כי על פי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות הצתה, גם בנסיבות חמורות יותר מבענינו של הנאשם, הרף התחתון של מתחם הענישה הוא מאסר בדרך של עבודות שירות. מכל מקום, כך טען, בעניינו של הנאשם יש לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום ומשיקולי צדק.

הסנגור ציין כי הנאשם הוא צעיר נורמטיבי, שעד לאירוע בגינו הורשע חי חיים נורמטיביים. הוא עבד, התנדב במשטרה ומעולם לא היה מעורב בפלילים. חייו של הנאשם נעצרו באחת עם מעצרו. הוא חווה את מעצרו באופן מזעזע, שוהה חודשים ארוכים במעצר בפיקוח אלקטרוני, מתחרט על מעשיו ומשווע לטיפול.

7. הנאשם ביקש להגיש את טיעונו בכתב. בטיעונו ציין, כי הוא חש בושה גדולה על מעשיו ונוטל עליהם אחריות. הנאשם פירט, כי קיבל את החינוך הטוב ביותר, וכי התקופה בה שהה במעצר היתה הקשה בחייו. הוא ביקש להתנצל לפני המתלונן ולפני משפחתו, וציין כי הוא מבין שעליו להיענש. יחד עם זאת ביקש להאמין בו ולא להחמיר איתו, והביע רצון להשתתף בקבוצה טיפולית בהתאם להמלצת שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן:

8. התסקיר שנערך בעניינו של הנאשם מפרט את נסיבותיו האישיות, החינוכיות, המשפחתיות והתעסוקתיות.

שירות המבחן ציין כי הנאשם יצא לעבודה בגיל 16, במקביל ללימודיו. בגיל 23 הוא החל להתנדב במשטרת ישראל, וטרם מעצרו החל בהליכי גיוס למשטרה. כיום הנאשם בן 25, מצוי בשלב בניית הזהות העצמית.

שירות המבחן עמד על גורמי הסיכון הקיימים להישנות התנהגות עבריינית מצדו של הנאשם. לעניין זה ציין את מאפייניו, נטיותיו ההתנהגותיות, קשייו, צרכיו וחוויותיו.

לצד זאת פירט שירות המבחן את גורמי הסיכוי לשיקום ולהימנעות מהתנהגות עבריינית בעתיד. שירות המבחן ציין

כי לנאשם כוחות חיוביים לתפקוד, מערכת ערכים תקינה בדרך כלל, אין לו מעורבות פלילית קודמת, הוא נוטל אחריות על מעשיו, מביע מוטיבציה לשיתוף פעולה עם תהליך טיפולי וחווה את המעצר וההליך הפלילי באופן שיש בהם להוות גורמי הרתעה עבורו.

לאור כל האמור המליץ שירות המבחן להימנע מלהטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, העלול לחשוף אותו לגורמים עברייניים, אלא להטיל עליו מאסר בדרך של עבודות שירות, צו מבחן למשך שנה וחצי ומאסר על תנאי. במסגרת צו המבחן יתאפשר לשלב את הנאשם בטיפול, שיסייע בהעצמתו האישית והנורמטיבית.

דין ומסקנות:

9. במעשה של הצתה גלום סיכון של ממש לנפש ולרכוש. בנוסף, הצתה כוללת בחובה מסר עברייני אליו, שיש בו להטיל מורא על נפגע העבירה ועל הציבור בכללותו. בית המשפט העליון חזר ועמד על חומרת המעשה, וקבע:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה הרבה של העבירה ועל הסיכון הגלום בה "שראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו" (ראו: ע"פ 2599/07 קריין נ' מדינת ישראל (30.4.2007)). על עבירה זו נאמר: " ... ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל (18.3.2007)). לפיכך, עבירת ההצתה מחייבת בדרך כלל השתת עונש מאסר בפועל ובהתאם קבע המחוקק לצידה עונש חמור.

(ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל 15/10/2013)

וכן:

"רבות נכתב ונאמר אודות חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, שתחילתה ידועה "ואחריתה מי ישורנה", שכן מנהגה של האש להתפשט מבלי יכולת שליטה תוך גרימת נזקים ואף סיכון חיי אדם ... הצתה נתפסת כעבירה חמורה, לא רק בשל הסכנה האינהרנטית הטבועה בה, אלא גם בשל המסר העברייני האלים העולה ממנה, מסר שיש בו כדי להטיל אימה ופחד ולפגוע בתחושת הביטחון האישי של הציבור ... לא בכדי קבע המחוקק את העונש המרבי על עבירה זו ל-15 שנות מאסר, אף במקרים בהם לא היתה כל כוונה לפגוע בנכס ציבורי או בבני אדם."

(ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל 8/11/2012)

10. הנאשם הוא שיזם את הצתת רכב המתלונן, במטרה לנקום במשפחתו. אך הנאשם לא הסתפק רק בכך, אלא גם נטל חלק אקטיבי במעשה העבירה. הוא הציע לשמש כשומר במהלך ביצועה, הסיע חלק

מהמעורבים וצפה במעשה.

כעולה מעובדות כתב האישום, הצתת רכב המתלונן נעשתה בסמוך לביתו, בשעות הלילה בהם אנשים שוהים בבתיהם. במצב דברים זה, ההצתה עלולה היתה להתפשט אל עבר בית המגורים, ולסכן את חייהם של המתלונן ובני משפחתו המתגוררים עמו.

הנאשם פגע אפוא ממשית בערכים המוגנים האמורים.

11. עובדות כתב האישום מלמדות כי מעשה ההצתה בוצע לאחר תכנון, ולא באופן ספונטני או אקראי. כאמור, הנאשם יזם את המעשה, פירט מי מהמעורבים יבצע את ההצתה ומי ישמש כשומר, והנחה את המעורבים לזרוק את בגדיהם לאחר ביצוע ההצתה.

אולם, גם אם לנאשם חלק יחסי גבוה בביצוע העבירה, אין להתעלם מכך שמוחמד חליל הוא שגייס למשימה את נאשם 2, מכך ששני האחרונים הם שביצעו את מעשה ההצתה בפועל ומכך שבסופו של דבר הנאשם צפה בהצתה, ולא שימש כשומר.

כאמור לעיל, במעשה של הצתה גלום נזק פוטנציאלי חמור וקשה ביותר, לנפש ולרכוש. חומרת הנזק הצפוי גבוהה במיוחד שעה שההצתה מבוצעת בסמוך לבית מגורים. בפועל, הסיכון התממש באופן חלקי בלבד. האש לא גרמה לנזקים בנפש, והנזק לרכוש הסתכם בנזקים חיצוניים בלבד לרכב המתלונן.

12. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הצתה הינה מגוונת ובעלת מנעד רחב, כאשר כל מקרה נבחן לפי נסיבותיו.

כך, בע"פ 2745/18 אבו שארב נ' **מדינת ישראל** 8/8/2018, אושר מתחם ענישה הנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל, ביחס לנאשם שבשעת לילה מאוחרת הצית באמצעות חומר דליק פנצ'רייה שפעלה בסמוך לבית מגורים, בה לן אחד העובדים. האש כילתה את הציוד והצמיגים שהיו במקום.

בע"פ 4311/12 סורי נ' **מדינת ישראל** 8/11/2012 הנ"ל, נדון עניינו של מערער אשר השליך נייר בוער למושב האחורי של רכב השייך לקרובת משפחתו, לאחר ששבר את השמשה האחורית. בעקבות זאת נשרף חלקו האחורי של תא הנוסעים, ונגרמו נזקים גם לחלקו הקדמי. בית המשפט העליון עמד על כך שהמערער ביצע את העבירה בחובבנות יתרה, ללא שימוש בחומרי בעירה ומבלי שרכוש נוסף או אנשים אחרים הועמדו בסכנה. עוד צוין שלא נגרם נזק כבד לרכב. לכן, ומשיקולים פרטניים הנוגעים למערער, כולל פיצוי נפגעת העבירה על ידו ושיקולי שיקומו, קבע בית המשפט העליון כי ניתן לחרוג מהכלל לפיו העונש הראוי בעבירות הצתה הוא מאסר מאחורי סורג ובריח, והפחית את עונשו למאסר

למשך שישה חודשים בדרך של עבודות שירות.

בע"פ 8435/17 **נפתלי נ' מדינת ישראל** 7/4/2019, אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה של 8 - 22 חודשי מאסר בפועל, בגין מעשה של הצתת מונית, שחנתה במתחם חניה מבודד - סמוך למרכז מסחרי, באמצעות נזל דליק. למונית, שהיתה מקור פרנסתו של נפגע העבירה, נגרם נזק כבד.

בע"פ 7205/15 **ויינבלט נ' מדינת ישראל** 14/7/2016, נדון עניינו של מערער אשר שבר חלון של דוכן פיס במטרה לגנוב רכוש. מכיוון שהמערער חשש להימצאות טביעות אצבעות בזירת הדוכן, הוא ואדם נוסף שפכו לתוך הדוכן דלק, והציתו אותו עד שנשרף כליל. המערער ושותפו נפצעו ונכוו מהאש ופונו לבית חולים. בית המשפט העליון קבע, כי מתחם העונש שנקבע על ידי בית המשפט מחוזי, 8 - 32 חודשי מאסר בפועל, אינו מהגבוהים.

בע"פ 5814/14 **עספור נ' מדינת ישראל** 14/6/2015, נדון ערעור שהוגש על ידי מי שפעל לבקשתה של אחרת. הוא ואדם אחר רכשו בנזין וכפפות, ואיתרו את רכבו של המתלונן בסמוך לביתו. האחר שפך על הרכב בנזין והצית אותו, בעוד המערער עמד בקרבתו. כתוצאה ממעשיהם של השניים נשרף מכסה החלק הקדמי של הרכב, ונגרם נזק כבד למושבים הקדמיים, לשמשה הקדמית ולגלגלים הקדמיים של הרכב. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-48 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור, לאחר שציין כי גישתו של בית משפט העליון היא שיש להשית עונש מאסר בפועל בגין עבירות הצתה.

בע"פ 8659/13 **אלמליח נ' מדינת ישראל** 14/5/2014, דן בית המשפט העליון בערעור שהגיש אדם אשר שפך חומר דליק על מפתן דלת הכניסה המרכזית לנגרייה שהייתה סגורה, ועל תחתית הקירות הסמוכים לה. הוא הצית נייר, תחב אותו אל מעבר לדלת הכניסה ועזב את המקום. לאחר מכן חזר למקום, על מנת לוודא שהאש אחזה בנגרייה. בהמשך, המערער נמלט מהמקום, מבלי שעמד על תוצאות ההצתה. לאחר שהגיע לביתו, הוא פשט את בגדיו ותחבם למכונת כביסה, על מנת לטשטש את הראיות הקושרות אותו להצתה. הנגרייה נדלקה, אך עובר אורח כיבה את האש שאחזה בה. כתוצאה מההצתה נגרם לנגרייה נזק בסך של 2,000 - 3,000 ₪. בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט המחוזי, שנע בין 15 - 30 חודשי מאסר, נוטה לקולה.

בע"פ 3116/13 **קבלאן נ' מדינת ישראל** 15/10/2013 הנ"ל, אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה של 12 - 30 חודשי מאסר בפועל, בגין מעשה של הצתת אוטובוס שעמד בחניון, כאשר לידו לא חנו כלי רכב נוספים. האוטובוס, ששווי עמד על כ-200,000 ₪, נשרף כליל.

בת"פ (ת"א) 20197-06-18 **מדינת ישראל נ' טומי כהן** 28/5/2019 נדון נאשם אשר על רקע סכסוך בינו לבין המתלוננת ומשפחתה, ולאחר שחש מאוים ונרדף לאחר שאח המתלוננת הגיע למקום מגוריו

עם אלה, החליט להצית את רכב המתלוננת. הוא הצטייד בקרשים, בקבוק דלק ומצת, הניח את הקרשים בתוך שקית, שפך לתוכה דלק והניח את השקית מתחת למכונית. לאחר מכן שפך את שאריות הדלק על המכונית ועל הקרקע, יצר שביל הצתה ושילח אש באמצעות המצת. כתוצאה מכך נגרם נזק רב למכונית. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 - 36 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי חי') 15168-10-17 **מדינת ישראל נ' נסראוי** 28/2/2018 נדון נאשם שנטל ג'ריקן ובו דלק שהיה ברכבו של המתלונן, שפך חלק קטן ממנו על חלקו הקדמי של הרכב, ולא על כולו או על עצים שהיו בו, הדליק בו אש באמצעות מצית ונמלט בריצה מהמקום. כתוצאה מכך הרכב נגרמו שני מוקדי בעירה ברכב, ונגרמו לו פגיעות בכונס האוויר הקדמי, מגן כנף קדמי שמאלי, ובחוטי החשמל בתוך תא המנוע בצדו הימני. הרכב חנה בסמוך לביתו של המתלונן. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 - 36 חודשי מאסר בפועל.

13. לנוכח האמור, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הנ"ל הקשורות בביצוע העבירה, נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל.

14. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הנ"ל, יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הפגיעה שתיגרם לו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו והעונש שיוטל עליו, את הודאתו, שניתנה בפתח ישיבה שנקבעה לשמיעת ראיות, אשר חסכה מזמנם של העדים המפורטים בכתב האישום, זמנם של הצדדים ומשאבי המערכת. עוד יש להתחשב באחריות שהנאשם נטל על מעשיו, במאמציו לתקן את תוצאות העבירה, שבאו לידי ביטוי בפיצוי בסך ₪ 50,000 ששולם למתלונן על ידי משפחת הנאשם במסגרת הסכם סולחה שנערך בין הצדדים. בנוסף יש להביא בחשבון את תפקודו החיובי של הנאשם במהלך השנים, את העובדה שהוא נעדר עבר פלילי, וזו לו התקלות ראשונה עם החוק, ואת נכונותו להשתלב הליך טיפולי במסגרת שירות המבחן. בנוסף יש להתחשב בתקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריח ואת שהותו במעצר בפיקוח אלקטרוני קרוב לאחד עשר חודשים.

לחובתו של הנאשם עומדים הגורמים מגבירי הסיכון שפורטו בתסקיר.

15. לא מצאתי לקבל את טענת הנאשם לפיה יש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם, משיקולי שיקום ומשיקולי צדק.

א. אשר לשיקול השיקום: מתסקיר שירות המבחן ומטיעוני ההגנה לעונש עולה, כי מעשה העבירה שהנאשם ביצע הינו מקרה בודד, החריג להתנהלותו התקינה בדרך כלל. אמנם, שירות המבחן מצא כי קיימים בעניינו מספר גורמי סיכון להישנות התנהגות עבריינית. ברם, אין מדובר במי שערך מהפך ניכר באורחותיו, או במי שנדרש לערוך מהפך כאמור. נסיבות כאמור אינן מצדיקות לחרוג

ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, אלא להעניק להן את המשקל המתאים בתוך המתחם (השוו: ע"פ 5930/13 פלוני נ' מדינת ישראל 2/10/2014).

ב. אשר לשיקול הצדק בגין סעיף העבירה שיוחס לנאשם: אמנם, כפי שטען הסנגור, במקרים רבים הועמדו לדין נאשמים שהציתו כלי רכב בבית משפט השלום, כשיוחסה להם עבירה של חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין תשל"ז-1977, או עבירה של היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק האמור, ולא עבירה של הצתה. ברם, כפי שיפורט להלן, אין בכך כדי לבסס טענה של הגנה מן הצדק ביחס לנאשם.

ראשית, העמדת נאשם לדין בנסיבות האמורות בעבירה של הצתה לפי סעיף 448 לחוק הנ"ל אינה יוצאת דופן, והיא לא נעשתה רק בעניינו של הנאשם. לעיל, במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, פורטו מספר פסקי דין בהם יוחסה לנאשמים עבירה של הצתה, בנסיבות דומות. אין מדובר כמובן, אלא בחלק קטן מהפסיקה הרלבנטית.

שנית, עיון באסמכתאות שהגיש הנאשם לתמיכה בטענתו מלמד, כי בחלק ניכר מהם דובר במקרים בדרגת חומרה פחותה יחסית. כך, בת"פ (אילת) 41937-06-11, הנאשם לא עשה שימוש בחומר דליק, והרכב שהצית חנה באזור תעשייה, ולא בקרבת בית מגורים. בת"פ (עכו) 14124-12-12, הנאשם לא עשה שימוש בחומר דליק, שרף גלגל של רכב וגרם נזק לצבע. עלות תיקון הנזקים הסתכמה ב-1,000 ₪. כתב האישום שהוגש לבית משפט השלום בנצרת בעניין סרור, שמספרו לא צוין, עוסק בהצתה של אופנוע באזור בית עלמין. בת"פ (נצ') 3002/07, נעשה ניסיון, שלא צלח, להצית אש באמצעות שמן מנועים. בת"פ (אשק') 22321-05-10, האש כבתה מיד והנזק התבטא בסימני חריכה על גג הרכב. כתב האישום בת"פ (מחוזי י-ם) 64218-03-17 הוא כתב אישום מתוקן, שהוגש במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים, מבלי שפורטו הנימוקים להסדר.

שלישית, ככלל, לתביעה נתונה הזכות לבחור את סעיפי האישום בהם יואשם נאשם (בג"צ 752/80 מירון נ' מותב בית הדין הצבאי המחוזי, מחוז שיפוט גיסות השריון, פ"ד לה(1) 585, 588). העובדה שבחלק מן המקרים החליטה התביעה לייחס לנאשמים עבירה שאינה עבירת הצתה, כשהיא לעצמה, אינה מלמדת כי הנאשם הופלה לרעה. שיקולי התביעה בכל אחד מן המקרים לא התבררו בהליך זה, ומכל מקום לא הוכח כי החלטה שהתקבלה בנוגע לנאשם לוקה, ובוודאי שלא באופן שיש בו להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי צדק.

עם כל זאת, וכפי שמקובל גם על המאשימה, יש להעניק לעניין זה משקל לקולה בקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה שנקבע.

ג. אשר לשיקול הצדק בגין אי העמדתו לדין של מוחמד דיאב: העובדות המיוחסות למוחמד דיאב בכתב האישום הם שהוא שמע את הצעתו של הנאשם לפיה הוא ייקח חלק בהצתת רכב המתלונן, שלאחר שהנאשם הסיע אותו ואת מוחמד חליל לביתו של האחרון הוא הודיע למוחמד חליל שאין בכונתו לבצע את ההצתה. בהמשך, הוא נלווה לנאשם שנסע למקום סמוך, על מנת לתצפת על מוחמד חליל ונאשם 2.

הינה כי כן, לא נטען בכתב האישום כי מוחמד דיאב הסכים להצעתו של המערער. בהיעדר הסכמה לעשות פשע, לא התגבשו היסוד העובדתי והיסוד הנפשי של עבירת קשירת הקשר (ראו לדוגמא: ע"פ 4770/04 **רוסלן נ' מדינת ישראל** 5/11/2015). טענת הנאשם, לפיה העובדה שמוחמד דיאב והנאשם נסעו למקום סמוך על מנת לצפות באירוע מבססת את אשמתו כמבצע בצוותא, אינה ברורה מאליה. מכל מקום, הפער בין מעשיו של מוחמד דיאב לאלו של הנאשם ניכר, בולט ומשמעותי. משכך, אינני סבור כי הימנעות המאשימה מלהעמיד לדין את מוחמד דיאב גורמת לחוסר נוחות במידה שיש בה להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם בקביעת עונשו של הנאשם.

16. לנוכח השיקולים הנ"ל, אני סבור שהעונש המתאים לנאשם מצוי בתחתית מתחם העונש ההולם, חרף השיקולים לחומרה שנזכרו לעיל.

17. **אני אפוא דן את הנאשם לעונשים הבאים:**

א. מאסר למשך 10 חודשים, בקיזוז ימי מעצרו מיום 15/2/2018 ועד ליום 19/2/2018 ומיום 27/6/2018 ועד ליום 21/8/2018. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר ניצן ברמלה ביום 29/7/2019 עד לשעה 9:30, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרור ממאסר, אם יעבור כל עבירת אלימות כלפי גוף.

5129371 זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ט, 15 יולי 2019.